

ISSN 0134-2266

TÄIHEKE

1980

NR. 10

JAAN RANNAP

LILLEKEPID

Kui mõtlen oma esimesele õpetajale, meenuvad mulle alati lillekepid. Esiteks lillekepid, alles siis kõik muu. Ja ma olen jälle vanas punaseks värvitud koolimajas klaasustega kapi ees. Tilluke rehepeksukatel kapiriilil oli puust. Kui meie õpetaja kapi avas, jooksime alati kaelu sirutama. See oli kõik. Ainult kuues klass sai aurukatelt käega katsuda. Nimelt siis, kui looduslooraamatus jõuti järjega peatüki «Aurukatlad» juurde. Sellel päeval fõsteti masinake õpetajalauale ning kõik said õiguse korraks tulla, avada küttekolde luuki, liigutada kepsu või tiirutada vunkratas.

Pisike aurumasinamudel ei olnud ainult õppeabinõu. See oli ka kiidulaul osavatele kätele.

«Valmistanud Pornuse Algkooli 6. kl. õpilane August Kärk», seisis katlake-sele kinnitatud plaadikesel. Me ei väsinud neid ridu veerimast. Ja seädsime endile otsemaid eesmärgi: ehitada ükskord samasugune.

Mina ei mallanud sellega kuigi kaua oodata. Juba esimeses tööõpetustun-nis saagisin ümmarguse halu otsast paraja jupi. Et see ruttu hakkaks sarna-nema koolikapi aurukatlaga, võtsin järgmiseks pintslit ja võõpasin puunoti mustaks.

Olin oma värvimistöoga just valmis saanud, kui õpetaja mu juurde seisma jäi. Nagu nägin, sai ta seletamata aru, mida siin tehakse. Kuid minu nõusse ta ei hakanud. Ta ütles:

«Kui Kärk oma aurukatla tegi, siis tema küll kohe kerest ei alustanud.»

«Millest Kärk siis alustas?» nõudsin huviga.

«Tema tegi kõigepealt lillekepi. Siis istutuspulga. Siis riidepuu. Siis naask-lipea. Siis tabureti ja veel midagi. Ja alles pärast seda rehepeksukatla, mis on nüüd kooli kapis.»

Või lillekepi. Või kõigepealt tegi Kärk lillekepi. Noh, sellega saan mina ka hakkama. Seal pole midagi keerulist. Lihtsalt pikk sile kepp. Istutuspulgaga on lugu raskem. Sellele pidi tegema terava koonusetaolise otsa ja ümmar-guse käepideme. Riidepuid meisterdasid neljanda klassi õpilased, aga taburetitoõ kuulus viienda klassi õpilastele.

Mis siis ikka. Otsisin ilusa kuusehalu, lõhestasin neljaks ja hakkasin lille-keppi voolima. Nuga löikas hästi ja tuju oli hea.

Kui kaua ma seda lillekeppi ikka teen! Ja kui kaua ma seda istutuspulka lõigun! Ja mis see riidepuugi minu käes ära ei ole!

Aga kui ma valmis kepiga õpetaja juurde kõndisin, vangutas ta pead: «See pole ju ühtlaselt ümmargune. Ja mis lohk siin on?»

«Seal oli oksakoht,» õigustasin ennast. «Kas siis lillevarrel pole ükspuha,

Illustreerinud KALLE SUITS

on toekepp oksakohaga või ilma? Ega ta oksakoha pärast vähem õitse.» Aga õpetaja ütles:

«Kärgi tehtud keppidel ei olnud oksakohti.» Ja ma sain aru, et mul tuleb oma voolimistööd otsast alustada.

Nii ma siis tegin kaua lillekeppe ja istutuspulki. Pärastpoole tegin riidepuu. Ja lõpuks ka mitu taburetti. Küllap seetõttu võin nüüd, kui tarvis, teha majale ukse. Ja toale akna. Ja palju muudki. Aga see ei ole muidugi kõige olulisem. Palju tähtsam on üks teadmine, üks mõistmine, mida võib-olla poleks tulnudki ilma mu esimese õpetajata.

Lilledel ei ole sugugi ükspuha, kas ta toekepp on sirge või oksalohuga.

MÄNG JA TÖÖ

See oli nelikümmend aastat tagasi. Siis, kui teie hallipäised õpetajad ja mõned vanaemad ja vanaisad kooliteed alustasid.

Mina läksin tol sügisel teise klassi. Varsti saabus tähtis sündmus: sain oktoobrilapseks. Tegime endile ise papist ja punasest riidest tähekesed. Kinnitasime need rinda. Õpetajad ja pioneerid soovisid õnne ja me olime väga uhked.

Oktoobrilaps oli päris uus sõna. Tuli kodustele selgitada, mis see tähendab. TähenDas see seda, et pidime väga hästi õppima, korralikud ning tublid olema. Ja lõbusad ning hakkajad. Nüüd ei saanud meid pärast tunde enam kuidagi koju, sest hakkasime iga päev koondusi pidama. «Mäng ja töö käsikäes — see on koondus,» ütles meile õpetaja. Nii me tegimegi.

Mitu koondust õmblesime punaseid lipukesi. Poisid vestsid lipuvardaid. Oktoobripühad olid tulekul. Meie, väikese maakooli paarkümmend oktoobrilast, pidime aktusel ilusas rivis marsisima ja võimlemisharjutusi esitama. Olime väga püüdlilikud ja see läks meil hästi korda. Ega me kõiki koondusi koolimajas pidanud. Üks oli vanas pargis. Korjasime tammetõrusid, kastanimune ning värvilisi puulehti. Sel ajal olid igasugused võistlused suur uudis ning

me võistlesime isegi pargis: kes rohkem tõrusid korjab ja kellel kõige ilusamad lehed. Auhinnaks oli õpetaja tubli kiitus ja lahke luba pärast tööd kännukulli ja põõsapeitust mängida. Põnev oli!

Siiamaani on mul hästi meeles plussivõistlus. Klassi seinale pandi suur joonistuspaber. Selles olid meie kõigi nimed ja ilmatu hulk ruute järel. Said hea hinde, märgiti tabelisse +. Oli sul sõbrale kumm või varupliiats laenata, jälle +. Saime ka miinuseid: halva hinde, õpivahendite koju unustamise, lohaka korrapidamise eest. Neid oli aga vähe ja võistlust nimetasime ainult plussivõistluseks. Veerandi lõpuks tehti kokkuvõte, sain 3. koha ja preemiaks vene keele aabitsa. Vahvad töökoonduused olid, kui valmistasime paberist nääriehteid, «arstisime» kooli raamatukogu, tegime peenraid, meisterdasime käbiloomi.

Oodatud päev oli see, kui kooli tuli uus ajakiri «Mäng ja Töö». See oli oktoobrilastele tehtud. Nagu praegu teie «Täheke». Lugesime ajakirja esimest numbrit nii kaua, kuni lehenurgad ära kulusid ja lood-luuletused pähe jäid.

Ilus, huvitav ning väga kiire oli see minu oktoobrilapse-aasta.

ajalehe «Säde toimetaja
JUTA RENZER

Armastuse algus

IRA LEMBER

Mul oli pisikeses põlves juba päris suur hulk raamatuid. Nad seisid ilusti riivil ja enda arva-tes hoidsin neid hästi. Nad olid isegi nummerdatud. Tegin seda oma suure venna eeskujul, et ükski raamat kaduma ei läheks.

Oma raamatud olin ma vähemalt kolm korda kaanest kaaneni läbi lugenud. Lugeda meeldis mulle igal pool. Vahel külitasin diivanil, teinekord olin röötsakil laua peal, mõnikord lugesin põrandal pikali olles.

Et minu raamatud olid mulle juba peaaegu pähe kulunud, siis tahtsin ka suure venna raamatuid lugeda.

«Kas su käed on puhtad!» küsis vend.

«Muidugi,» vastasin ja sirutasin käed ette.

«Mine pese korralikult puh-

taks!» kamandas vend.

Mis mul üle jäi. Surusin solvumise maha ning läksingi käsi pesema.

Kui ma siis uuesti tahtsin raamatut võtta, torkas vend mu ette valge paberilehe.

«Tõmba kätega üle paberi. Siis ma näen, kas su käed on ikka täiesti puhtad!»

Tõmbasin kätega üle paberi. Paber jäi puhtaks.

Alles siis andis vend mulle oma raamatu lugeda.

Tohtisin seda lugeda ainult laua ääres.

Pärast seda päeva hakkasin raamatuid hoopis hoolikamalt hoidma. Ja ma arvan, et sealt algaski see õige armastus.

Kui paned riided selga, siis pane pahupidi.

Laste- raamatud

HELJO MÄND

Hakkasime Jaaniga trükikoda mängima. Jaan oli trükimasin ja mina olin trükimasin. Trükkisime Jaaniga lõbusaid lasteraamatuid.

Mina trükkisin raamatu riietest ja kirjutasin alla: «Kui paned riided selga, siis pane pahu-pidi.»

Jaan trükkis raamatu autodest ja kirjutas alla: «Kui tahad koju sõita, siis käi jala.»

Mina trükkisin raamatu mängukaartidest ja kirjutasin alla: «Kui mängid kaartidega, siis äss on null, mis sellest, et on kõige tugevam kaart.»

Jaan trükkis kriipsa-siipsa pildi ja kirjutas alla: «Mõtle ise!»

Mina ütlesin: «See raamat pole lastele.»

«On küll,» vastas Jaan.

Rohkem me ei saanud vaielda, sest ema kutsus sööma.

Ta hõikas: «Tulge nüüd laua alla ja pistke lusikad suust mööda!»

LEENI ÜKSILDUS

RUDOLF RIMMEL

Leeni elas ühes väikeses majas Tallinna äärelinnas. Maja ümber oli aed. Aias kasvasid kartulid, kaalikad, peedid, porgandid, redised, sibulad, küüslauk, till, petersell, herned, kurgid, kõrvitsad, tomatid ja igasugused muud taimed.

Veel on aias klaaskatuse ja -seintega kasvuhuone, palju õuna-, pirni-, ploomi-, kirsi- ja kreegipuid ning suur hulk sõstra- ja tikripõõsaid, rabarberipuhmi, maasika- ja lillepeenraid ning kompostihunnikuid. Veel on seal suur hulk ämbreid, kastmisvoolikuid ja kastekannusid, labidaid, rehasid, kõplaid ja teisi aiatööriistu, mille nimegi Leeni ei teadnud.

Naabermajas elas Leeni sõber Toomas. Tooma aed oli samasugune kui Leenil. Teisi sõpru peale Tooma Leenil ei olnud. Nüüd oli Toomas suveks pioneerilaagrisse sõitnud, Leeni istus oma aias üksi ja oli kurb.

Leenil ei olnud kellegagi mängida.

Küll oleks hea, kui ma elaksin ühes hästi suures majas Õismäel, mõtles Leeni. Või Mustamäel. Või Keldrimäel. Või Lasnamäel. Siis oleks mul alati, kellega mängida. Siis võiks Toomas kas või aasta otsa pioneerilaagris olla, ikkagi ei oleks mul igav, unistas Leeni. Suurtes majades on alati palju lapsi. Ja kui on palju lapsi, siis on ka palju sõpru. Leeni istus oma maja aias.

Aias kasvasid kartulid, kaalikad, peedid, porgandid, redised, sibulad, küüslauk, till, petersell, herned, kurgid, kõrvitsad, tomatid, õunad, pirnid, ploomid, kirsid, kreegid, sõstrad, tikrid, rabarber, maasikad, lilled.

Leeni ümber olid kastmisvoolikud, kastekannud, labidad, rehad, kõplad ja teised aiatööriistad, mille nimegi Leeni ei teadnud. Ka üks suur klaasist kasvuhuone oli sealsamas. Ainult ühtki mängukaaslast ei olnud.

TÖÖJUTT

JANNO PÖLDMA

Õösel nägi Kristiina unes, kuidas karupoeg Puhh suurt sinist trummi tagus. Hommikul selgus, et välk oli lõõnud õuel kasvavasse puusse. Ja tuul oli puistanud kõik kohad lehti täis. «Sügis,» ütles Kristiina isa, võttis sae ja saagis murdunud oksad maha. Võttis reha ja hakkas langenud lehti riisuma. Kristiina seisis trepil ja mõtles: «Tuleks kuuri minna, oma reha võtta. Kümme sammu üle õue, siis kuus paremale, seejärel viis vasakule. Kas aga jõuan ma nii pikka maad ära kõndida? Ei, vist ei jõua...» Ja Kristiina ütles isale: «Abistaksin sind, aga minu reha on kaugel-kaugel.»

«Kas jalgrattaga jõuaksid pärale!» päris isa.

«Ei jõua,» vangutas Kristiina pead.

«Aga mootorrattaga!» päris isa.

«Ei jõua,» kinnitas Kristiina.

«Autost ei tasu siis rääkidagi,» arvas isa.

«Ei tasu jah,» oli Kristiina päri.

Isa tõmbas rehaga aia äärest, urgitses lippide vahele takerdunud lehti. «Kui õige prooviks lennukiga,» pakkus ta varsti.

«Ei, vist ei jõua ka lennukiga,» vastas Kristiina.

Sedapuhku aga kõhklevalt.

«Aga raketiga!» pakkus isa.

«Ei,» ohkas Kristiina, kuid miskipärast tasa-tasa, vaevu kuuldavalt.

«No siis ei aita miski,» vangutas isa pead ja tõmbas uue rehatäie lehehunnikusse. Veel riisus isa õuenurgast ja sirelipõosa alf.

Kuid floksipeenra äärest isa riisuda ei saanud, seal oli ees Kristiina oma rehaga. «Tohohh!» tahtis isa imestunult öelda. Aga ei öelnud.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

PUUVIHM

KALJU SAABER

Minu isa on puusepp. Ta ehitab maja. Maja tehakse kivist ja puust. Minu isa teeb majast selle osa, mis on puust. Kui isa juurde lähen, palun ma: «Isa, tee puuvihma!» Mina seisan all ja isa teeb üleval sarikate juures puuvihma. Isa teeb puuvihma saega. Isa saag on hästi terav ja sahiseb nagu päris vihm. Mina seisan all ja lasen puuvihma endale kaela sadada. Puuvihm on hea vihm, ei tee märjaks. Mul pole üldse vaja vihmavarju.

Isa hõikab: «Astu kõrvale, saepuru sajab juustesse!» Mina ütlen, et see ei ole saepuru, see on puuvihm, ja küll ta kammides juustest välja tuleb.

Puuvihm lõhnab nii magusasti. Tavaline vihm lõhnab ka, eriti kevadel, kui rohi hakkab haljendama, lilled ja puud õitsema. Siis lõhnab ka tavaline vihm. Aga puuvihmal on eriline lõhn. Puuvihmale oleks nagu mett hulka pandud.

EMA- JÕGI

OTT ARDER

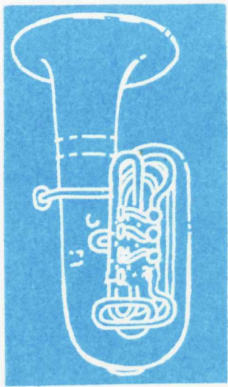
Oli suvi, oli soe,
metsa all sipelgaid siples.
Leidsin üles Emajõe,
selles jões minu ema suples.

Oli suvi, oli soe,
üle vee viis purre.
Teadsin, – vool viib iga jõe
ükskord ikka merre.

Oli suvi, oli soe,
hüüdsin kaldalt: «Ema!»
kartsin väga, et võib vool
kaasa viia tema.

Oli suvi, oli soe,
ema tuli maale.
Emasid veab iga vool
oma laste poole!

LEELO TUNGAL

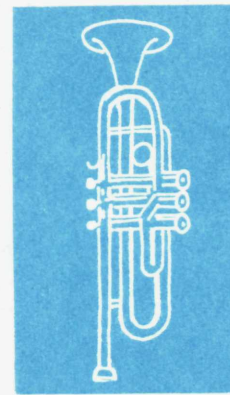
TUUBA LAUL

OH SINA ILMARIGU —
MIS KASVU PEAB OLEMA TIGU,
KES ELAB NII SUURES MAJAS!

«MIS TIGU!» SUUR KUME HÄÄL KAJAS.
«EGA MIND OLE TEHTUD TIGUDE JAOKS —
MIND VAJA ON HOOPIS PIDUDE JAOKS —
LUBA, ESITLEN END: OLEN TUUBA.
KUI MA LAULAN, SIIS TUBA SUL HUUGAB.
HINGEÕHKU JOON VASKISE SUUGA
JA ÕHUST TEEN ÕEVASE¹ HÄÄLE —
KUULA: TUHH!...
AGA OLGU PÄÄLE —
LAULAN PAREM KOOS MÕNE MUUGA!»

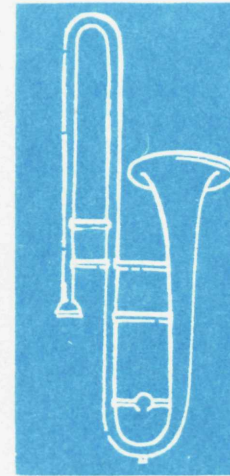
¹ õevane — uhke, suurepärane

Illustreerinud ENE PIKK

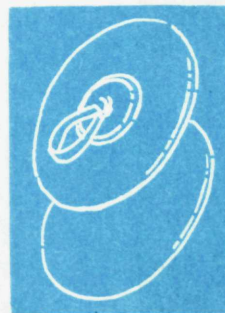
PILLIDE VAIDLUS

KORD SÕNELEMA TROMPET
LÄKS NII TROMBOONIGA:
«MUL HÄÄL ON LIHTSALT KOMPVEK —
ÕRN, PUHTA TOONIGA,
KUID ÕUDNE, KUIDAS VENIB
JA PASUNDAB SU KOON!
NOH, MIS SUST TAHTA, VELI —
SA OLED VAID TROMBOON...»

«MUL KURKU TÕUSEB TOMP, ET
NII KILE ON SU KURK!
SA LAULAD, KULLA TROMPET
KUI TÕHI PLEKIST PURK.
JA SEE VIST SELLEST TULEB,
ET OLED NÕNDA JÄIK —
SUL VÄLJA EAL EI TULE
TROMBOONI TORE KÄIK!»

NAD VAIDLESID MIS KOLE,
VENTIILID TULVIL VETT.
SEE PAISTIS PUBLIKULE
ÜKS HUVITAV DUETT!

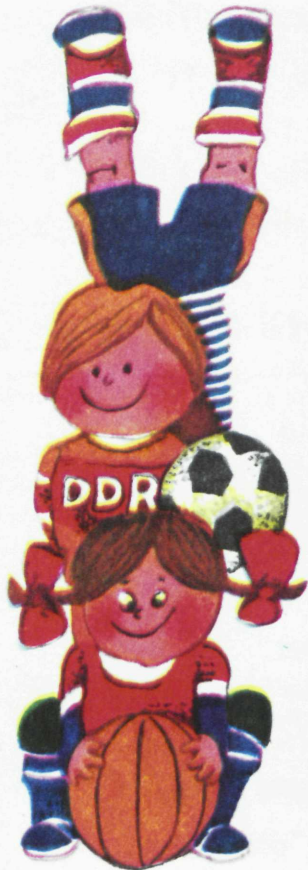

TALDRIKUMÄNGIJA SÖÖK

KUIDAS TALDRIKUMÄNGIJA SÖÖB!
KAS TA TALDRIKUID KOKKU KA LÕÖB!
JA KUI LÕÖB, MIS SIIS JUHTUB EDASI —
MAHA PRAAD KAS EI PRANTSATA SEDASI!
NOJAH — KOTLET VÕI VORSTIJUPP...
KUID MIS SIIS, KUI ON TALDRIKUS SUPP!

SPORTLIKUD LAPSED

Pildistanud ENDEL KIISA

Saksa Demokraatlikus Vabariigis panin tähele, et laste mänguplatsid ei seisa kunagi tühjad. Päev läbi näed seal poisse ning tüdrukuid askeldamas ning treenimas, kuuled rõõmsaid kilkeid, tunnetad hasarti, jonni ja pidurdamatut tahet võistelda ning võita. Küllap see maast madalast harjutamine ongi üks põhjusi, miks Saksa DV sportlasi kogu maailmas tuntakse. Mänguplatsid on väga erinevad. Lastele on ehitatud põnevad maa-alused käigud, sillad üle orgude, isegi kaljumäed, kus hea ronida ja julgust arendada. On veel mitmesugused majakesed, aiad, väravad. Lapsed ehitavad ka ise. Väljakute ääres on kuhilate viisi mitmesuguseid plastmassist klotse. Muudkui vali ja pane kokku torne, kindlusi, tõkkeid — kõike, mis parajasti pähe tuleb.

Suuremaid lapsi tõmbab rohkem spordiväljakutele. Eriti pakuvad huvi mängud kahele. Lauatennist, malet ja teisi mängu mängitakse värskes õhus. Lauatenniselaud on näiteks kivist. Taoline ei karda vihma ega külma. Malelaud on samuti kiviplaatidest, otse keset muru. Malendid seejuures niisugused, et paras kahe käega tõsta.

Agaralt mängitakse veeremänge. Võistlejad hoiavad käes hokikepist veidi pisemat keppi ja sellega pallikese pihta antaksegi. Pall tuleb lüüa takistuste kiuste (torud, sillad, kõverad käigud) vastavasse avasse.

Jälgisin poissi, kelle käes oli mängukord. Väikemees uuris kõigepealt väljakut, siis pööras end poolviltu ja lõi pallile põksu. See pörkas vastu ääretoru, muutis suunda, veeres veidi, kuid avani ei jõudnud. Tuli veel toksata. Nüüd klappis kõik. Pall vajus auku. Ümberolijad plaksutasid. Hõigati «zwei — dreil» See tähendab «kaks — kolm». Ühel poisil oli kulunud palli auku löömiseks kaks, teisel kolm lööki. Võitja on see, kes väiksema löökide arvuga hakkama saab. Muskritele ja kopsudele see mäng suurt ei anna, kuid silma- ja käteosavust arendab küll. Seda aga on suureks kasvades pea iga ameti juures vaja.

TOIVO MAKK

Illustreerinud RAIVO JÄRVI

SAUNALOOD

INGVAR LUHAÄÄR

ISA SÄTTIS PESUPAUNA,
LUBAS VÕTTA REINU SAUNA.
ÜTLES: «SEAL ON LEILIRUUM.
MÖNUS PAIK, KUID HÄSTI KUUM.»
REIN LÕI KÄEGA:
«OLGU KUUM!»
JA TA VAIMUSILMA ETTE
KOHE KERKIS LEILIRUUM:
PAHISEVA AURU SÖLES
JUSTKUI PILVES TÕUSED ÜLES,
PUHUD SEEBIMULLE LAVAL,
PUHUD VÄRVILISI MULLE —
SEE VEEL OLEKS HÄSTI KAVAL!

KÕIK LÄKS TEISITI. KUI PAOTUS
SAUNAS LEILIRUUMI UKS,
REIN JÄI HOOBILT KEELETUKS.
LÕÖSK LÕI NÄKKU KÕRVETAVALT
JA MIS PILT VEEL SAUNALAVALT! —
KÜLL ÜKS MEES, KÄES VIHT KUI LUUD,
TEIST SEAL PEKSAB KÕIGEST VÄEST!
«LÄHME ÄRA! LÄHME ÄRA!»,
KURGUPÕHJAS NUTUVÄRA,
REIN NÕUD REBIB ISA KÄEST.

VENDA SÖELSEPP

SEEKORD MA JUTUSTAN ONU SAUNAST.
— LIPSAN PÜKSTEST KUI HERNES KAUNAST
JA LAVAL MA OLENGI KRABINAL.
ÄHIN JA PUHIN JA SABINAL
KÕIGEST VÄEST VIHTLEN ONU SELGA
JA MITTE PÖRMUGI KA EI PELGA,
SEST PUNETAV ONU ÄGISEB MÖNUST,
MIDA VÕIB MÕISTA SELLISEIST SÖNUST:
«AT-AT — SIIA VEEL PAAR KORDA MATSA —
TUBLI POISS — UHH! PUHH! — NÕUD VASTU VATSA ...»
PÄRAST END UHAME KÜLMA VEEGA.
TOAS JOOME VAARIKATEED. MEEGA.

«Meie läheme kooli» — joonistanud MIRKO ARROKÜLL Pärnu Pioneerimajast.

HUNDI-MAMMA

HUNDIMAMMAL NELI POEGA
KÖNNIVAD KÕIK TÄHTSA MOEGA.
ÜKS ON SULI,
TEINE KURI,
KOLMAS, NELJAS KAKSIKUD,
MÕLEMAD ON LAPSIKUD.

TÄHEKESEPIDU

KUI ME PIDASIME TÄHEKESEPIDU,
OLI ÕPETAJAL «TÄHEKESI» TERVEID RIDU.
MEIE SEALT LUGESIME HUVITAVAJD JUTTE.
PILTIDE PEAL OLI MULLAMUTTE.

OLEN OMA KOOLI LAPS

Õpin Paide 1. Keskkoolis kolmandas klassis. Selles koolis meeldib mulle väga käia. Meil on ilus ja suur koolimaja. Klassis on meil 31 õpilast. Klassi seinal on Karlssoni pilt. Ta naeratab iga-ühele, et me pead norgu ei laseks ja et me kurvad poleks. Mul on palju sõpru. Kuid kõige paremaks sõbraks pean ma pinginaaber Aunet: Ta on tore tüdruk ja temaga on alati lõbus olla. Mulle meeldib väga joonistustund, sest alati joonistame midagi huvitavat. Ükskord me maalisime oma portreed. Ameteid on palju. Neid ei jõua kokkugi lugeda. Mulle meeldib arsti amet kõige enam. Joonistustunnis tegime ka pilte, kelleks saada. Mina joonistasin arsti.

HELINA SOOLEPP,
Paide 1. Keskkooli
IIIa klassi õpilane

MINA SIIS LUGESIN JAANIKAGA KOOS
JUST KÕIGE HUVITAVAMA LOO.
KUIDAS UKU EI TUNNUD SIILI,
KELLEL OLI SELJAS MITU VIILI.

MADIS KARI,
Haapsalu 8-kl. Kooli
IIIb klassi õpilane

SIIL

Kui vanaema ühel sügisõhtul aias toimetas, märkas ta tänaval poiste käes siili. Nad loopisid väikest loomakest õhku ja püüdsid kinni. Vanaema noomis poisse, kuid juba oli hilja. Siili silm oli vigastatud. Nüüdsest peale sai siilipapa endale uue kodu. Tema eest hoolitsesime hästi. Elas ta köögis kastikeses ja piima juua võis nii palju kui aga tahtis. Kevadel, kui soojaks läks, viisime ta aeda. Ühel päeval oli aga siil kadunud. Meil kõigil oli temast väga kahju. Peaks tal ikka hästi minema!

MARGIT TAMMUR,
Kingssepa 1. Keskkooli
IIIa klassi õpilane

TEINE KORD, KUI JÄNES TOODI,
HUNDIMAMMA MÄNGIS POODI.
KÕIGILE TA VÕRDELT JAGAS,
ET EI OLEKS TÜLI TAGA.

KERSTI LEPIK,
Elva Keskkooli
IIIa klassi õpilane

UUDIS- HIMU- LIKELE

KUI KIIRESTI LENDAB KOPTER!

Umbes 300 kilomeetrit tunnis. Nõukogude helikopter A-10 lendab 368 kilomeetrit tunnis.

KUI RASKE ON LAEVA ANKUR!

Üheks raskemaks on jäälõhkuja «Arktika» ankur — 18 tuhat kilo ehk 18 tonni. Sama palju kaaluvad kolm suurt elevanti.

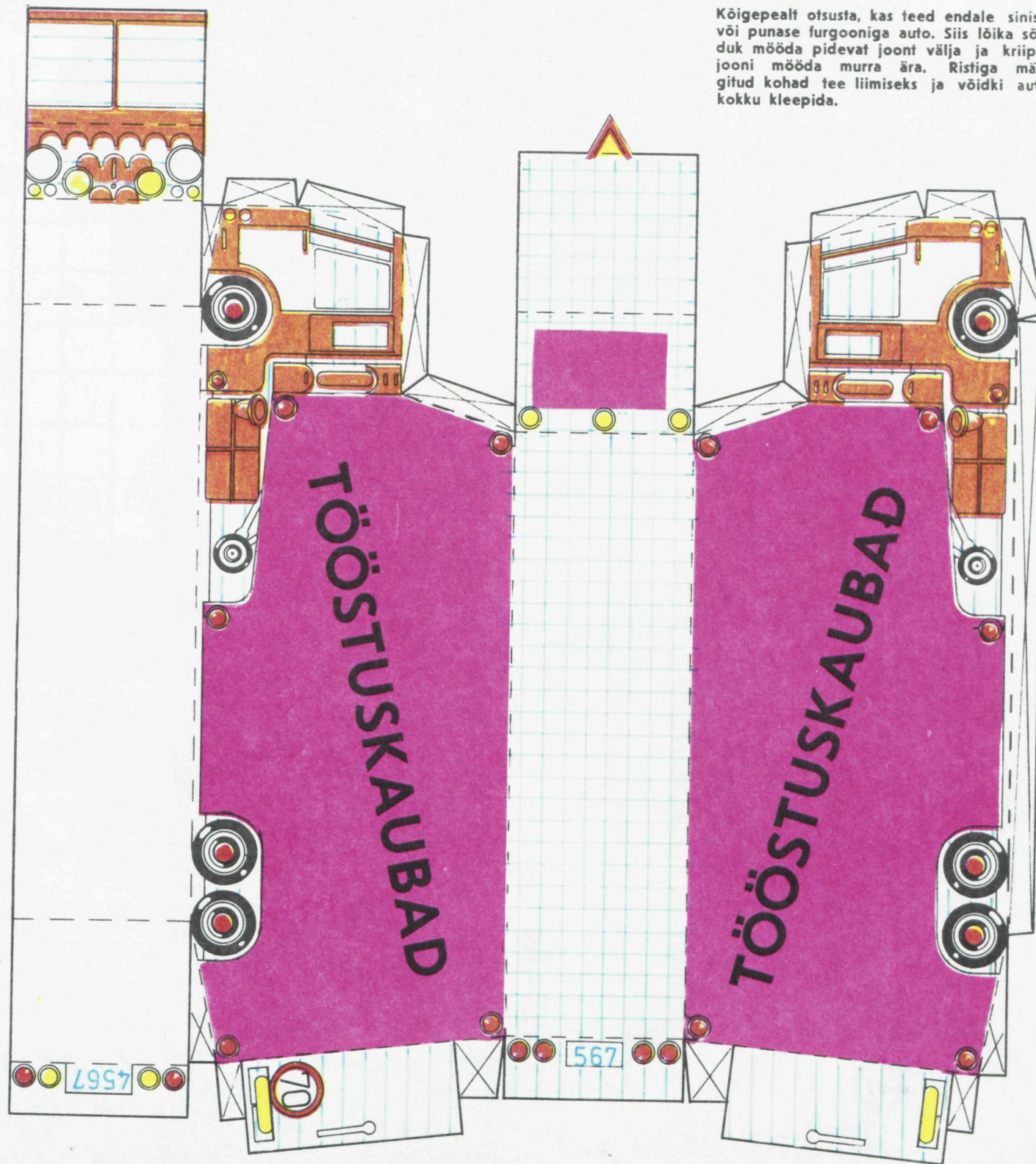
MIS ON TARKUSEHAMBAD!

Kõigepealt tulevad lapsele suhu piimahambad. Aastasel lapsel on neid kaheksa, kuueaastasel umbes kakskümmend. Siis hakkavad need suust ära tulema. Kasvavad uued, pärishambad. Neid on kokku kolmkümmend kaks. Tarkusehambad tulevad siis, kui inimene on suureks kasvanud ja küllap ka targaks saanud. Mõnele tarkusehambad ei tulegi, kuid ega ta sellepärast veel rumal ole.

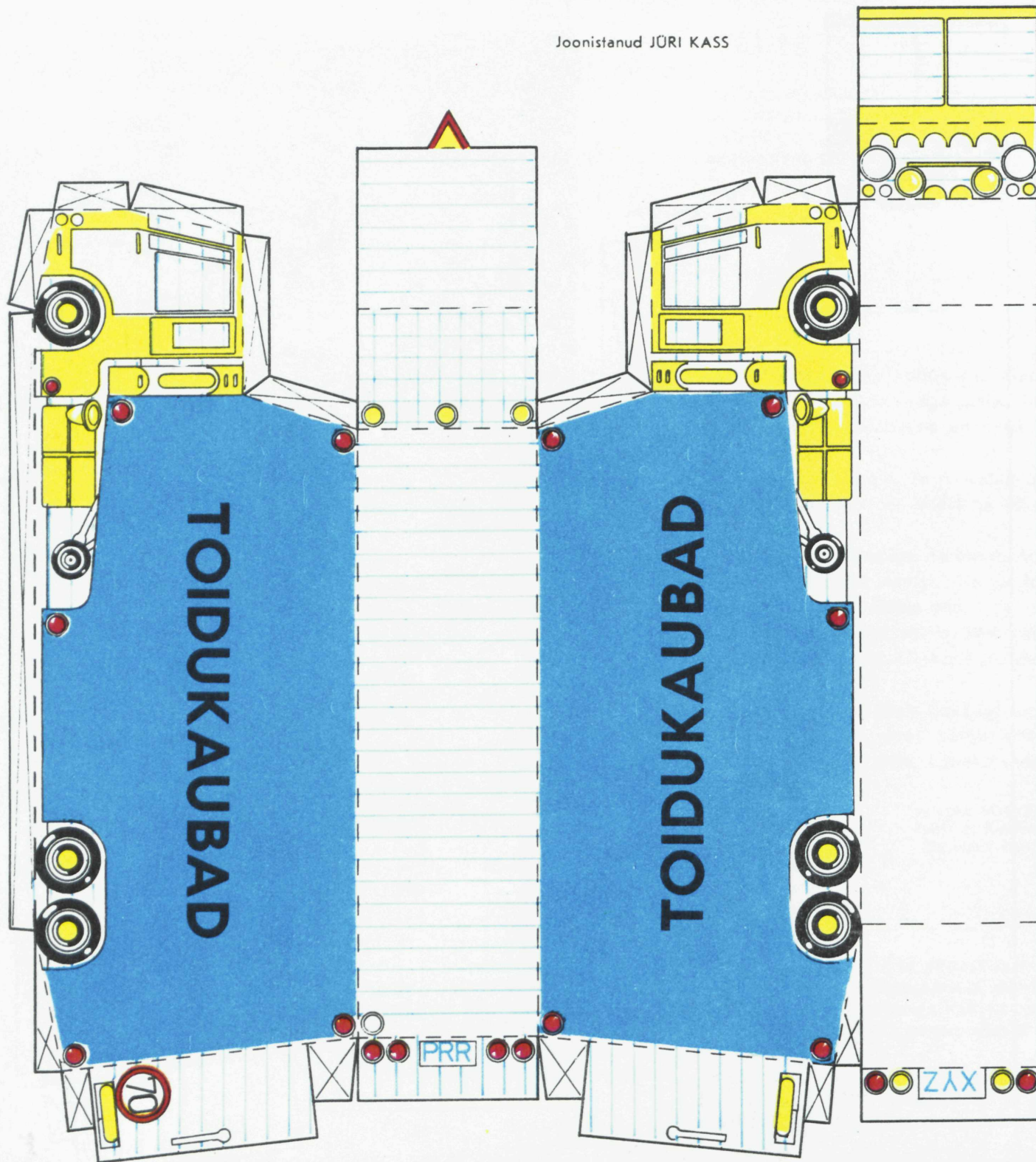
KAS KOSMONAUDID PESTA SAAVAD!

Jaa, kindlasti. Nad pesevad, söövad ja magavad nagu tavalised inimesed. Kosmoselaevas on isegi kokkupandav saun. Et sauna minna, tuleb laest kile alla lasta ning laiali tõmata.

SEDA JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT.

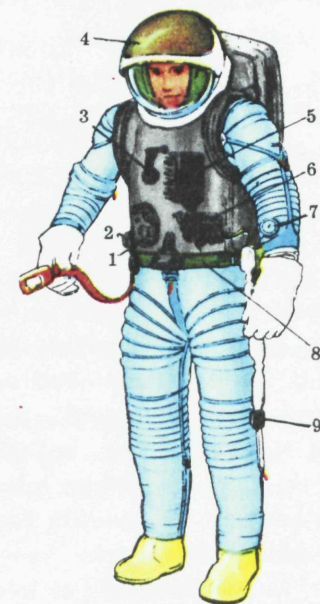

Kõigepealt otsusta, kas teed endale sinise või punase furgooniga auto. Siis lõika sõiduk mööda pidevat joont välja ja kriipsjoooni mööda murra ära. Ristiga märgitud kohad tee liimiseks ja võidki auto kokku kleepida.

MIKS KOSMONAUDIL PEAB OLEMA SKAFANDER!

Kosmoses inimene elada ei saa, sest seal pole õhku. Skafander kaitseb kosmonauti ja varustab teda õhuga. Kosmoselaevas ei pea skafander alati seljas olema, kuna laevas on kõik eluks vajalikud tingimused. Küll aga stardib ja maandub kosmonaut alati skafandris. Kui laevas juhtub mõni rike, paneb kosmonaut skafandri selga. Skafandrit vajatakse ka kosmoselaevast väljumisel.

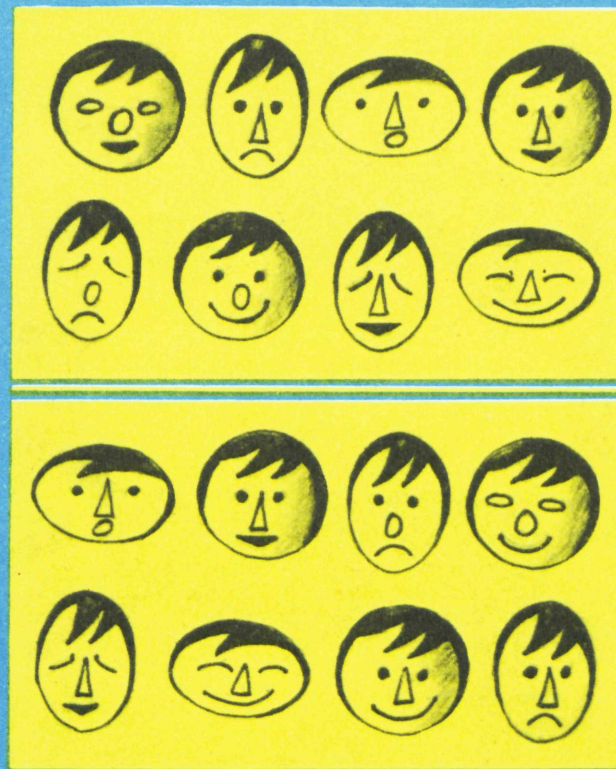

- 1 — voolikute ühendamise koht
- 2 — skafandri sulgemise käepide
- 3 — õhu reguleerimise klapp
- 4 — tume klaas
- 5 — skafandri töö kontrollimise ja juhtimise pult
- 6 — õhurõhu regulaator
- 7 — õhurõhu näitaja
- 8 — vöö
- 9 — pistikupesa

	A	B	D	E	G	H	I	J					
1	K	U	L	D									
2	T	U	T	T									
3	P	I	I	L									
4	P	Õ	L	D									
5	R	U	K	K	I								
6	K	Ü	N	N	I								
7	M	U	S	T									
8	V	A	L	G	E								
	7I	2B	3B	2J	7I	7B	3G	5I	5J	7I	5B	4J	8G

KÕIGEPEALT KIRJUTA RUUDUSTIKKU RÄNDLINNU TÄIELIK NIMI. NÕUD KANNA ALUMISSE RITTA VASTAVA NUMBRI JA TÄHE RISTUMISKOHAL OLEV TÄHT. SAAD TEADA EESTI RAHVUSLINNU NIME.

MITU SARNAST NÄGU LEIADI!

KES ON KES?
 SINA OLED TÄHEKESE . TIIU PEAB AMETIT. MATILE MEELDIB OLLA . MARIL, , ON ALATI MIDAGI UUT ÕPETADA. REIN AITAB KORRALDADA PÕNEVAID VÕISTLUSI. NÕUD TEAD, KES ON KES. MIS ON AGA TÄHEKESE KOMANDÖRI NIMI JA MITMENDAS KLASSIS TA ÕPIB?

KAS TUNNET MEIE LINNU!
 KIRJUTA LINNADE NIMED RUUDUSTIKKU VASAKULT PAREMALE. PUNASTES RUUTUDES SAAD ÕLALT ALLA EESTI NSV PEALINNA.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 10 — 1980. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei fagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rätfiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 1. IX 1980. Trükkida antud 29. IX 1980. Trükkimise maksumus 74 000. Offsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. MB-08263. Tellimise nr. 3076. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel Tallinna 47. Keskkooli IIIB klassi juhataja ESTER HAAMER oma õpilastega. ARVO VIILUPI foto.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза ПIONEРСКОЙ организации Эстонской ССР «Тяхеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР Tallinn, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3076. Тираж 74 000.

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

HIND 15 KOP.
MÄRK 78231